

**THE
SCIENTIFIC
HERITAGE**

The scientific heritage

**№ 46
Vol 7**

2020

No 46 (2020)

P.7

The scientific heritage

(Budapest, Hungary)

The journal is registered and published in Hungary.

The journal publishes scientific studies, reports and reports about achievements in different scientific fields. Journal is published in English, Hungarian, Polish, Russian, Ukrainian, German and French.

Articles are accepted each month. Frequency: 12 issues per year.

Format - A4

ISSN 9215 — 0365

All articles are reviewed

Free access to the electronic version of journal

Edition of journal does not carry responsibility for the materials published in a journal. Sending the article to the editorial the author confirms it's uniqueness and takes full responsibility for possible consequences for breaking copyright laws

Chief editor: Biro Krisztian

Managing editor: Khavash Bernat

- Gridchina Olga - Ph.D., Head of the Department of Industrial Management and Logistics (Moscow, Russian Federation)
- Singula Aleksandra - Professor, Department of Organization and Management at the University of Zagreb (Zagreb, Croatia)
- Bogdanov Dmitrij - Ph.D., candidate of pedagogical sciences, managing the laboratory (Kiev, Ukraine)
- Chukurov Valeriy - Doctor of Biological Sciences, Head of the Department of Biochemistry of the Faculty of Physics, Mathematics and Natural Sciences (Minsk, Republic of Belarus)
- Torok Dezso - Doctor of Chemistry, professor, Head of the Department of Organic Chemistry (Budapest, Hungary)
- Filipiak Pawel - doctor of political sciences, pro-rector on a management by a property complex and to the public relations (Gdansk, Poland)
- Flater Karl - Doctor of legal sciences, managing the department of theory and history of the state and legal (Koln, Germany)
- Yakushev Vasiliy - Candidate of engineering sciences, associate professor of department of higher mathematics (Moscow, Russian Federation)
- Bence Orban - Doctor of sociological sciences, professor of department of philosophy of religion and religious studies (Miskolc, Hungary)
- Feld Ella - Doctor of historical sciences, managing the department of historical informatics, scientific leader of Center of economic history historical faculty (Dresden, Germany)
- Owczarek Zbigniew - Doctor of philological sciences (Warsaw, Poland)
- Shashkov Oleg - Candidate of economic sciences, associate professor of department (St. Petersburg, Russian Federation)

«The scientific heritage»

Editorial board address: Budapest, Kossuth Lajos utca 84,1204

E-mail: public@tsh-journal.com

Web: www.tsh-journal.com

CONTENT

ECONOMIC SCIENCES

Bereziuk S., Zubar I.

STREAMLINING THE USAGE OF ORGANIC ANIMAL
HUSBANDRY AS A DETERMINANT OF INCREASING
AGRICULTURAL PRODUCTION EFFICIENCY 3

Yevenko T.

RECEIVABLES AND PAYABLES OF THE ENTERPRISE:
CAUSES AND WAYS OF PREVENTION 11

Lutkovska S.

STRATEGIC PRIORITIES FOR IMPROVING
MODERNIZATION MEASURES IN THE FIELD OF
ENVIRONMENTAL SECURITY 16

Samborska O.

ECONOMIC ANALYSIS FOR FORECASTING AND
PROSPECTIVE PLANNING OF ECONOMIC PROCESSES
OF LOCAL SELF-GOVERNMENT 21

Sinkovska V.

ANALYSIS OF THE LED PRODUCTS MANUFACTURERS'
MARKET 29

Shpatakova O.

METHODOLOGICAL SUBSTANTIATION OF WAYS TO
FORMATION IMPROVE OF THE ECOLOGICAL
DEVELOPMENT STRATEGY (ON THE EXAMPLE OF THE
CONSTRUCTION INDUSTRY) 36

Goncharenko N., Gamarli R.

PRIORITY DIRECTIONS FOR ENSURING THE
INNOVATIVE ACTIVITY DEVELOPMENT AND
TECHNOLOGICAL PROGRESS OF CHINA 39

Aleskerova Yu.,

Todosiichuk V., Fadeeva M.
FINANCIAL INSTITUTIONS FINANCES: VINNYTSYA CITY
EMPLOYMENT CENTER 43

Vdovenko I.

CAPITAL INVESTMENTS IN THE DEVELOPMENT OF
THE AGRARIAN ECONOMY SECTOR 59

Список літератури

1. Вірстюк Н.В. Удосконалення системи обліку та управління дебіторською заборгованістю на сучасному етапі / Н.В. Вірстюк, І.І. Воронцова // Буковинська державна фінансова академія. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/13_NMN_2011/Economics/7_86543.doc.htm.
2. Воробйова І.А. Механізм розвитку управління заборгованістю підприємства / І.А. Воробйова, А.О. Лисицина // Збірник наукових праць НУК. Серія: економіка та управління підприємствами. – 2011. – № 2. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://jnn.nuos.edu.ua/article/viewFile/25407/22873>.
3. Дячук О.В. Місце кредиторської заборгованості в системі управління підприємством / О.В. Дячук, В.В. Новодворська // Економічні науки. Сер.: Облік і фінанси. – 2013. – Вип. 10(3). – С. 243-251. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [file:///D:/Downloads/ecnof_2013_10\(3\)_42%20\(9\).pdf](file:///D:/Downloads/ecnof_2013_10(3)_42%20(9).pdf).
4. Єригіна І.О. Проблема управління дебіторською заборгованістю підприємства та шляхи її вирішення / І.О. Єригіна // Криворізький економічний інститут «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана». Серія: Економічні науки/ Облік та аудит. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/12_KPSN_2010/Economics/-63411.doc.htm.
5. Лівощко Т.В. Управління дебіторською та кредиторською заборгованістю промислового підприємства / Т.В. Лівощко, Ю. Сезонко // Економічний вісник Запорізької державної інженерної компанії. – 2013. – Випуск 4. – С. 88-93. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www-zgia.zp.ua/gazeta/evzdia_4_088-.pdf.
6. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»: Наказ Міністерства фінансів України № 73 від 07.02.2013 р. (із змінами і доповненнями). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dtk.com.ua/show/2cid011160.html>.
7. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість»: Наказ Міністерства фінансів України № 237 від 08.10.1999 р. (із змінами і доповненнями). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0725-99>.
8. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 «Зобов'язання»: Наказ Міністерства фінансів України № 20 від 30.01.2000 р. (із змінами і доповненнями). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z008500>.

**СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ УДОСКОНАЛЕННЯ МОДЕРНІЗАЦІЙНИХ ЗАХОДІВ У СФЕРІ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ**

Лутковська С.М.

*к.п.н., доцент, проректор з науково-педагогічної роботи,
євроінтеграції та міжнародної діяльності,
доцент кафедри адміністративного менеджменту
та альтернативних джерел енергії
Вінницький національний аграрний університет
м. Вінниця, Україна*

**STRATEGIC PRIORITIES FOR IMPROVING MODERNIZATION MEASURES IN THE FIELD OF
ENVIRONMENTAL SECURITY**

Lutkovska S.

*Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor,
Vice-rector for scientific and pedagogical work,
European integration and international activities,
Associate Professor of the Department of
Administrative Management and alternative energy sources
Vinnitsia National Agrarian University
Vinnitsia, Ukraine*

Анотація

В статті представлено стратегічні пріоритети удосконалення модернізаційних заходів у сфері забезпечення екологічної безпеки, а саме: розвиток нормативно-правової бази у сфері забезпечення екологічної і природно-антропогенної безпеки, її адаптація до норм міжнародного та європейського права; інституціо-аналізація екологічної та природно-антропогенної безпеки на засадах сталого розвитку; розвиток інформаційно-аналітичної, науково обґрунтованої системи моніторингу екологічної та природно-антропогенної безпеки; прогнозування стану екологічної та природно-антропогенної безпеки до 2030 року; посилення уваги до проблем забезпечення екологічної та природно-антропогенної безпеки на регіональному рівні та визначення стратегічних напрямів їх подолання, виходячи із регіональних особливостей прояву небезпеки;

державний контроль за екологічнобезпечним розвитком секторів національної економіки, розвиток інноваційних технологій, екологічна модернізація; подолання проблем поводження з промисловими та побутовими відходами; соціальний імператив забезпечення екологічної безпеки; вдосконалення механізмів фінансового позабюджетного забезпечення екологічної та природно-антропогенної безпеки на мікро- та макрорівнях; підтримка дво- та багатостороннього співробітництва у сфері безпеки на паритетних засадах.

Abstract

The article presents strategic priorities for improving modernization measures in the field of environmental security, namely: development of a regulatory framework in the field of environmental and natural anthropogenic safety, its adaptation to the norms of international and European law; Institutionalization of environmental and anthropogenic safety on the principles of sustainable development; development of information-analytical, scientifically grounded monitoring system of ecological and natural-anthropogenic safety; forecasting the state of environmental and anthropogenic safety by 2030; increasing attention to the problems of ensuring environmental and natural-anthropogenic safety at the regional level and identifying strategic directions of their overcoming, based on regional peculiarities of the danger; state control over ecological development of sectors of national economy, development of innovative technologies, ecological modernization; overcoming the problems of industrial and household waste management; social imperative to ensure environmental safety; improvement of mechanisms of financial extrabudgetary provision of ecological and natural-anthropogenic safety at micro and macro levels; support for bilateral and multilateral parity security cooperation.

Ключові слова: екологічна безпека, навколишнє середовище, сталий розвиток, інституціоналізація, еколого-економічний розвиток.

Keywords: ecological safety, environment, sustainable development, institutionalization, ecological and economic development.

Постановка проблеми. Останнім часом у законотворчій, політичній, екологічній та іншій діяльності набуває пріоритетності екологічна безпека, яка, з одного боку, є складовою частиною національної безпеки, а з іншого — виходить за її межі як феномен глобальної і навіть геокосмічної безпеки [9]. Головним тут є те, що поняття безпеки і збалансованого розвитку являють собою взаємопов'язану систему. Сама безпека асоціюється з надійністю, усталеністю об'єкта, процесу, збалансованістю системи. Досягнення безпечності розвитку передбачає цілеспрямований та поступовий процес запровадження модернізаційних заходів.

Гострими та складними є проблеми відсутності в Україні належної процедури оцінки впливу на навколишнє середовище, котра повністю розбалансована. Потребує змін та доповнень законодавство України; систематично порушується як процедура прийняття рішень, так і їх послідовність. Досі відсутній загальний механізм управління захистом та безпекою, спостерігаються непоодинокі випадки дублювання функцій та ресурсів, відсутні спільні підходи та узгодженість дій стосовно проблем національного масштабу, а загрози розглядаються в суто «відомчому» розрізі. [17].

Метою статті є ґрунтовний аналіз стратегічних пріоритетів удосконалення модернізаційних заходів у сфері забезпечення екологічної безпеки сталого розвитку, визначення їх суті та шляхів реалізації.

Виклад оновного матеріалу

Виходячи з особливостей процесів євроінтеграції та з урахуванням вимог ЄС до стану навколишнього середовища, в найближчій перспективі Україні варто визначитися із порядком дій за наступними *стратегічними пріоритетами* удосконалення модернізаційних заходів у сфері забезпечення екологічної безпеки:

1. Розвиток нормативно-правової бази у сфері забезпечення екологічної і природно-антропогенної безпеки, її адаптація до норм міжнародного та європейського права. Аналіз відповідності українського законодавства вимогам директив ЄС показав низький ступінь співпадіння як горизонтальної сфери, так і секторальних напрямів. В окремих випадках норми чинного законодавства України суперечать вимогам директив, рішень та регламентів; чинне законодавство держави частково або зовсім не відповідає Директивам ЄС, за винятком законодавства про доступ до інформації (Директива 90/313/ЄС, Директива 2003/4/ЄС), де ступінь відповідності високий [1].

2. Інституціоналізація екологічної та природно-антропогенної безпеки на засадах сталого розвитку [4; 16]. Упорядкування інституцій за принципами (відомчий, територіальний), ієрархічними рівнями (національний, регіональний, місцевий), що визначають обмеження та відповідальність для суб'єктів господарювання:

- забезпечення чіткого розподілу обов'язків, відповідальності та джерел фінансування між інституціями;
- упорядкування нормативно-правового забезпечення із суміжними галузями;
- запровадження системи інтегрованого управління на вертикальному та горизонтальному рівнях, що, зокрема, передбачає узгодження інтересів та ризиків усіх зацікавлених сторін;
- стимулювання розвитку нових форм організації діяльності, що дозволяє поєднувати підприємницькі інтереси (державно-приватне партнерство, спільна відповідальність, кластерні об'єднання).

Інституціональні зміни в державі носять стихійний та хаотичний характер. Важливою інституціональною проблемою наразі є невиконання основного принципу ринкової економіки – розподіл власності та влади, переплетіння економічної та

політичної влади, а інституціональна слабкість держави проявляється в неефективному виконанні специфікації та захисту прав власності та контрактів. Основні проблеми інституціонального регулювання України доцільно поділити на два блоки: проблеми, пов'язані з економіко-політичною ситуацією та викликані особливостями взаємодії формальних і неформальних інститутів.

3. Розвиток інформаційно-аналітичної, науково обґрунтованої системи моніторингу екологічної та природно-антропогенної безпеки [2; 4; 12]:

- запровадження дієвих механізмів підвищення координаційних функцій Мінекології, у тому числі через повноваження на надання пропозицій з розподілу коштів та інших ресурсів моніторингу між суб'єктами, в першу чергу по функціональним підсистемам «Спостереження і контроль за природними гідрометеорологічними явищами та забрудненням довкілля» і «Прогнозування гідрометеорологічних умов і явищ», а також на моніторинг використання новітніх для регіонів технологій (н-д, видобування вуглеводнів, поширення ГМО);

- розробка та затвердження у встановленому порядку Загальнодержавної програми з удосконалення системи екологічного моніторингу і забезпечити належне фінансування цієї програми;

- концентрація наявних ресурсів та пріоритет на виділення додаткових ресурсів для завершення розробки системи відкритого он-лайн доступу до бази даних моніторингу;

- удосконалення системи екологічних індикаторів (показників) оцінки стану навколишнього середовища України для потреб національної безпеки, контролю за дотримання норм використання природних ресурсів та екологічного стану довкілля;

- на місцях: державним адміністраціям всебічно сприяти розвитку регіональних систем екологічного моніторингу та їх інтеграції до державної системи екологічного моніторингу.

5. Посилення уваги до проблем забезпечення екологічної та природно-антропогенної безпеки на регіональному рівні та визначення стратегічних напрямів їх подолання, виходячи із регіональних особливостей прояву небезпеки. Регіональна екологічна та природно-техногенна безпека в Україні потребує дослідження факторів, причин і умов виникнення надзвичайних ситуацій та визначення відповідно до них стратегії подальшого розвитку суспільства.

На регіональному та районному рівнях вирішуються соціально-демографічні проблеми населення, реалізується державна політика розвитку всіх галузей, соціальних, економічних, екологічних та інших питань. Загальновизнаними є важливість регіонального фактора в реалізації економічної і соціальної політики держави та важливість ролі і відповідальності влади в забезпеченні умов життєдіяльності регіону.

Рівень природно-антропогенної та екологічної безпеки адміністративних одиниць напряму залежить від проявів на їх території низки ризиків та за-

гроз, таких як: небезпечні геологічні та гідрометеорологічні явища, пожежі у природних екосистемах, загрози медико-біологічного характеру, а серед антропогенних – вибухова та пожежна небезпеки, хімічна, гідродинамічна тощо. Доцільно зазначити, що протягом останніх років, внаслідок дії додаткових негативних факторів, проблеми окремих регіонів посилюються, внаслідок чого екологічний стан наближається до кризового. Узагальнюючи екологічні проблеми в регіональному розрізі доцільно виділити найбільш проблемні регіони, до яких віднесено Донецьку, Дніпропетровську та Луганську області. Саме у цих регіонах найбільшого загострення набули одночасно проблеми забруднення атмосферного повітря, поверхневих та підземних вод й накопичення відходів.

6. Державний контроль за екологобезпечним розвитком секторів національної економіки, розвиток інноваційних технологій, екологічна модернізація [5; 10; 11]:

- розроблення, створення й упровадження нових технологічних процесів і циклів, розробка та погоджений розвиток всіх функціональних ланок із добутку ресурсів, їхнього перероблення, використання відходів і відтворення цих ресурсів;

- розроблення й використання ресурсозберігальної техніки, розроблення й упровадження мало- і безвідходних технологій, що забезпечують комплексне освоєння природних ресурсів, розробка біотехнології;

- освоєння нових територій для потреб населення та виробництва з урахуванням вимог екологічної безпеки;

- розроблення та випуск нових екологічно чистих продуктів і створення потужностей для їх виробництва, розроблення варіантів використання нових та поновлюваних джерел енергії;

- підвищення економічної ефективності при «зеленому рості» економіки і енергетики;

- формування нового мислення в розробників інновацій із погляду необхідності їх екологізації через упровадження обов'язкової екологічної освіти тощо.

Одним з головних шляхів вирішення екологічних проблем вбачається перехід на інноваційну модель розвитку національної економіки, як основного засобу екологобезпечної модернізації виробництва та впровадження процесів ресурсозбереження. Тут потрібен комплексний підхід до екологізації економічного розвитку, який передбачає запровадження системи заходів щодо зниження навантаження на довкілля і підвищення рівня екологічної безпеки.

7. Подолання проблем поводження з промисловими та побутовими відходами [15]:

- інноваційний розвиток сфери поводження з відходами на основі впровадження організаційно-економічних механізмів державно-приватного партнерства і відповідних моделей фінансування, економічного моделювання ре-

сурсно-виробничих зв'язків у сфері вторинного ресурсокористування, а також послідовної реалізації принципу субсидіарності в державній політиці;

- перенесення центру ваги у вирішенні проблем поводження з відходами на попередження їх утворення та розвиток рециклінгу;

- імплементація профільних директив ЄС (згідно з Угодою про асоціацію) і з необхідністю розробки нової редакції закону «Про відходи», а також прийняттям законів «Про упаковку та відходи упаковки» і «Про вторинні ресурси»;

- застосування кластерної методології при формуванні господарських відносин у сфері поводження з відходами і, зокрема, в контексті кластерно-мережових підходів до розбудови регіональної інфраструктури поводження з відходами як вторинними ресурсами і оптимізації регіональних і міжрегіональних потоків відходів.

Внаслідок відсутності в країні розвинутої інфраструктури поводження з відходами та над уповільненому запровадженні ресурсозберігаючих технологій накопичення відходів набуває прогресуючого характеру. Однак, питання впливу відходів на довкілля полягає не стільки у обсягах їх утворення, скільки у їх накопиченні.

8. Соціальний імператив забезпечення екологічної безпеки, котрий доцільно розглядати як сукупність основних вимог до соціальних відносин і взаємодій у суспільстві, виконання яких необхідне для підтримання стійкості соціо-еколого-економічної системи. У найбільш загальному вигляді його можна визначити як тотальна екологізація свідомості та світогляду людини й суспільства [4; 2; 13; 14]:

- забезпечення якісної екологічної освіти та виховання населення;

- всеохоплююча пропаганда ідеології сталого розвитку, гарантування доступу до екологічної інформації, підвищення ролі ЗМІ у формуванні екологічної самосвідомості;

- залучення населення, державних та недержавних утворень і організацій, бізнес-спільноти до ухвалення рішень з питань екологічної та природно-антропогенної безпеки;

- формування настанов на здоровий спосіб життя у гармонії з довкіллям.

Сучасні наукові підходи до гарантування екологічної безпеки обґрунтовують необхідність стимулювання соціальної активності щодо вирішення нагальних екологічних проблем. Основними механізмами реалізації тут можуть бути: всебічне інформування громадськості про ініціативи органів влади, які визначають стан екологічної безпеки, зміст відповідних програм, проектів, планів; залучення широкої громадськості до прийняття та реалізації відповідних рішень; підтримання громадських, неурядових організацій тощо.

9. Вдосконалення механізмів фінансового позабюджетного забезпечення екологічної та природно-антропогенної безпеки на мікро- та макrorівнях [3; 9]:

- покращення фінансової складової супроводу організаційно-економічного механізму розробки та реалізації програмного забезпечення на державному, регіональному та локальному рівнях;

- підвищення ефективності резервування та розподілу коштів через спеціальний резервний фонд Держбюджету та резервні фонди місцевих (обласних) бюджетів, що виконують роль допоміжного джерела фінансування на випадок виникнення дефіциту бюджету в різних непередбачених ситуаціях, зокрема природного і антропогенного характеру.

- запровадження альтернативних форм і механізмів залучення позабюджетних коштів на реалізацію інноваційних проектів превентивного попередження та прогнозу надзвичайних ситуацій, зокрема через розвиток страхових механізмів;

- створення спеціального накопичувального Надзвичайного фонду з попередження та ліквідації надзвичайних ситуацій природного і антропогенного походження на державному та регіональному рівнях.

10. Підтримка дво- та багатостороннього співробітництва у сфері безпеки на паритетних засадах [6; 8]:

- виконання Україною зобов'язань, що випливають із зазначених багатосторонніх угод;

- подальше розширення міжнародного співробітництва за напрямками: співробітництво з міжнародними організаціями системи ООН у галузі охорони навколишнього природного середовища, світовими поліфункціональними організаціями на урядовому та неурядовому рівнях; участь у регіональних природоохоронних заходах (особливо на прикордонних територіях та спільних акваторіях); участь у міжнародних програмах ліквідації наслідків Чорнобильської аварії (проблеми відходів, перенесення забруднень повітряними і водними потоками та ін.);

- розробка та запровадження програм доступу до ринку інвесторів з метою залучення екологічно чистих технологій та обладнання для захисту навколишнього природного середовища України (економічна, технічна та експертна допомога).

Підсумовуючи наведене можна зробити висновок, що міжнародне екологозрівноважене економічне співробітництво має стати надійним і ефективним інструментом зміцнення екологічної безпеки життєдіяльності людини на планеті та вирішення достатньо складних соціальних проблем як в Україні, так і в багатьох країнах світу.

Реалізації стратегічних напрямів модернізації перешкоджає низка стримуючих чинників. Окремі автори [7] групують їх за організаційною, кадровою, економічною та іншими складовими (табл. 4.1).

Класифікація стримуючих чинників

Вид	Характеристика
Організаційні	Відсутність у більшості господарюючих суб'єктів підрозділів (лабораторій, господарств, центрів тощо), які спеціалізуються на інноваційній продукції свого підприємства й повністю обізнані з інноваційною сферою внутрішнього й зовнішнього ринків
Людські (кадровий потенціал)	Нестача професійних фахівців у сфері патентування ліцензійної продукції, знання ринку нових технологій на рівні основних конкурентів і партнерів
Соціально-психологічні	Прагнення більшості управлінських і виробничих працівників машинобудівних підприємств до збереження психологічного комфорту, в основі якого лежить відсутність ризику, пов'язаного завжди з інноваціями; традиції централізованої планової економіки отримувати розпорядження "зверху" замість ініціювання нововведень "знизу"
Економічні (фінансові)	Нестача, часто відсутність стартового капіталу у самих авторів нововведень для освоєння нової продукції й одержання ринкового ефекту для її реалізації
Правові	Недосконалість правового поля гри в інноваційній сфері, у якому всі учасники інноваційного процесу мали б приблизно рівновигідні економічні умови прямої економічної винагороди за власну працю

Стратегічні напрями модернізації тісно пов'язані з інноваційною діяльністю. Саме шляхом запровадження новітніх процесів, матеріалів та технологій досягається відповідний рівень природно-техногенної й екологічної безпеки.

Висновки

Стратегічне планування стало необхідною частиною регулювання безпеки, оскільки сьогодення ситуація, яка характеризується глобалізацією світогосподарських зв'язків, швидкозмінними технологіями, глобальною і регіональною організацією безпеки вимагає від держав уміння адаптувати свою діяльність із планування і формування політики безпеки таким чином, щоб ефективно реагувати на зміни умов. Стратегічне планування охоплює систему довго-, середньо- та короткотермінових планів, проектів і програм. Однак головний змістовний акцент при цьому робиться на довгострокові цілі та стратегії їхнього досягнення.

Виявлення ключових проблем є найбільш вагомим і відповідальним етапом стратегічного планування, тому що кожний рівень безпеки має свої завдання та унікальні умови, в яких органи влади працюють.

Стратегія є фактором стабілізації соціально-економічних відносин. Громадськості властива потреба в певному баченні майбутнього, тобто моделі поведінки в майбутньому. Наявність обґрунтованої стратегії дає можливість контролю найбільш імовірних сценаріїв розвитку подій і забезпечує певний соціальний консенсус.

Список літератури

1. Бізек В. Політика та право ЄС з питань, що стосуються довкілля: [посібник] / В. Бізек. – Проект Європейського Союзу «Додаткова підтримка Міністерства екології та природних ресурсів України у впровадженні секторальної бюджетної підтримки». – Київ, 2013. – 168 с.
2. Екологічна і природно-техногенна безпека України в регіональному вимірі [Текст]: [монографія] / [М.А. Хвесик, А.В. Степаненко; Г.О. Обиход та ін.]; за наук. ред. акад. НААН України,

д-ра екон. наук, проф. М.А. Хвесика. – К.: ДУ ІЕПСР НАНУ, 2014. – 339 с.

3. Екологічна і природно-техногенна безпека України у вимірах четвертої промислової революції / [М.А. Хвесик, А.В. Степаненко, Г.О. Обиход, В.І. Куценко, А.А. Омельченко та ін.]; за наук. ред. д.е.н., проф., акад. НААН України М.А. Хвесика. – К.: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2018. – 440 с.

4. Екологічна модернізація в системі природно-техногенної та екологічної безпеки: [монографія] / [Степаненко А.В., Обиход Г.О., Омельченко А.А. та ін.]; Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України». – К.: ДУ ІЕПСР НАН України, 2016. – 435 с.

5. Інноваційно-інвестиційна і технологічна безпека трансформації регіональних економічних систем: [монографія] / [Хвесик М.А., Степаненко А.В., Обиход Г.О. та ін.]; за наук. ред. акад. НААН України М.А. Хвесика / ДУ ІЕПСР НАНУ. – К.: Наукова думка, 2013. – 487 с.

6. Каскади регіональних соціально-економічних систем: формування та розвиток: [монографія] / О.М. Алімов, О.О. Демешок, І.В. Драган, В.В. Микитенко. – К.: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку НАН України», 2016. – 278 с.

7. Карташов Є.Г. Взаємодія органів влади, бізнесу та територіальних громад в системі публічного управління стійкістю регіональних еколого-економічних систем / Є.Г. Карташов // Теорія та практика державного управління. – 2014. – Вип. 1. – С. 109–114.

8. Мікула Н. Міжтериторіальне та транскордонне співробітництво: монографія / Н. Мікула. – Л.: ІРД НАН України, 2004. – 395 с.

9. Національна парадигма сталого розвитку України / за заг. ред. акад. НАН України, д.т.н., проф., заслуженого діяча науки і техніки України Б.Є. Патона. – Вид. 2-ге, переробл. і доповн. – К.: ДУ ІЕПСР НАНУ, 2016. – 72 с.

10. Обиход Г.О. Формування стратегії підвищення екологічної конкурентоспроможності регіонів / Г.О. Обиход // Економіка природокористування і охорони довкілля : Збірник наукових праць. – К.: ДУ ІСПСР НАНУ, 2011 р. – С. 147–155.

11. Омельченко А. Екологізація економічного розвитку як фактор модернізації виробництва / А. Омельченко, Г. Обиход, Т. Нечитайло // Економіст. – 2016. - № 6. – С. 24-27.

12. Степанов В.Н. Оценка рисков в проектах экологизации экономики (методологические и методические основы): [монография] / В.Н. Степанов, Е.В. Степанова; НАН Украины, Ин-т пробл, рынка и эконом. -эколог, исслед. – Одесса, 2015. – 160 с.

13. Стратегия ЕЭК ООН для образования в интересах устойчивого развития: Материалы Совещания высокого уровня представителей министерств охраны окружающей среды и образования (Вильнюс, 17–18 марта 2005 года). – ООН: Экономический и Социальный Совет, Европейская экономическая комиссия: [Электронный ресурс]. — Режим доступа:<http://www.unece.org/env/documents/2005/cep/ac.13/cep.ac.13.2005.3.rev.1.r.pdf>

14. Суспільний вектор сталого розвитку (питання теорії та практики): [монографія] / [В.І. Куценко, В.П. Удовиченко, Я.В. Остафійчук та ін.]; за наук. ред. В.І. Куценко / ДУ ІСПСР НАН України. — Чернівці: Лозовий В.М., 2013. — 336 с.

15. Mishchenko V. Institutional development of waste management in Ukraine: towards European Integration / V. Mishchenko, Y.Makovetska, T. Omelyanenko. – К.: PI «Institute of Environmental Economics and Sustainable Development National Academy of Sciences of Ukraine», 2013. – 192 p.

16. Pylypiv V. Institutional principles of balanced nature management in the context of environmental and natural-technogenic safety / V. Pylypiv, A. Obikhod, I. Illiashenko // Науковий журнал «Економічний часопис-XXI». – К.: ТОВ ВКП «СТ-друк», 2015. – №9-10. – С. – 98–102.

17. Uniting and strengthening America by providing appropriate tools required to intercept and obstruct terrorism (USA PATRIOT ACT, 2001) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://frwebgate.access.gpo.gov>

ECONOMIC ANALYSIS FOR FORECASTING AND PROSPECTIVE PLANNING OF ECONOMIC PROCESSES OF LOCAL SELF-GOVERNMENT

Samborska O.

PhD, associate professor of the department of administrative management and alternative energy sources, Vinnitsa national agrarian university 3, Soniachna St., Vinnitsa., Ukraine

Abstract

The process of globalization of world economy enters new conformities to law and changes the levels of responsibility for local development. Globalization of world economy results in strengthening of role of communities in economic development of local territories and country. Society realizes that development of Ukraine depends on possibility and personal interest of communities to engage in local development. Completion of processes of decentralization and reforms of self-government, practical realization of principle of ubiquity of local self-government, lays on the leaders of community's other level of responsibility for development of locality. Territorial communities must transform from the object of management on management subject and independently to ensure their ability.

Territorial communities will bear responsibility for planning of the development, for the economic future and welfare. Therefore, local power must understand the features of modern development, own necessary knowledge, information, skills and experience, to provide the greater competitiveness of the communities.

The current period of growth is thus characterized by a paradoxical consequence of globalization in which the ever-greater integration of national and regional economies into the global one accentuates, rather than minimizes, the significance of the local context for innovative activities. Analysts recognize that while the process of globalization poses new challenges for regions and localities, it simultaneously creates new opportunities which arise from their unique capacity to serve as centers of learning and innovation [4].

Keywords: development, community, analysis, planning.

Decentralization in Ukraine can be viewed both as a tool and a goal of a public administration reform, which requires re-distribution of tasks, competences, and resources at central, regional, and local level. This means the transfer of more responsibilities, competencies, and resources from the state to the local self-government authorities, community-based organizations and affordable public services delivery. The current system in the state remains highly centralized with

some degree of political decentralization, a partial administrative decentralization (mainly at the level of villages and municipalities) and elementary aspects of financial decentralization (hardly any non-earmarked funds, limited budgetary power). Nevertheless, in current indefinite period rayon's, municipalities and villages try to make use of their limited possibilities and resources [1].